

Episodul 1

Jean-Paul

— Terminăm băuturile și plecăm pe la casele noastre? se arată Jean-Paul fără chef.

Prietenul său îi întoarse o față bulversată, ca și cum rostise cea mai mare prostie de când se cunoșteau.

— Vorbești serios? Abia am ajuns.

— Haide, Maurice, fii înțelegător! Mâine pleci în voiaj, mai bine te-ai odihni în noaptea asta să nu faci iar cine știe ce trăsnaie.

Adevărul că, atunci când se întrecea cu băutura, gafele tânărului se țineau lanț. Spre exemplu în Brazilia, când vaporul plecase fără el, sforăind în aburii alcoolului lângă frumoasa Geraldine, într-un hotel de la periferia orașului. Altădată, nici nu apucase două luni de navigat că a fost debarcat forțat, deoarece se pricopsise cu un pui de sifilis de la o blondă prostituată. Într-o altă împrejurare, deși nu era un tip violent, fusese internat în spital cu un deget rupt după o încăierare într-un bar frecventat de interlopii orașului. Plus multe alte pățanii care demonstrau că, în ciuda celor douăzeci și șapte de ani ai săi, Maurice nu se maturizase încă.

Pe de altă parte, slujba bănoasă îi asigurase tot confortul, casă, mașină și un cont în bancă, dar ceea ce ar fi fost normal, nu: o familie. Și nu pentru că ar fi fost urât, incult, impotent sau gay. Pur și simplu, nu își dorea.

Maurice încă mai voia să „copilărească”. Pleca în voiaje lungi, de opt-nouă luni pe an, iar restul le petrecea acasă prin baruri, cluburi și distracții, într-o continuă vânătoare de „puicuțe”, dar ferindu-se de relații serioase.

Jean-Paul, în schimb, însemna *opusul*. Nu doar pentru că era cu cinci ani mai în vârstă și cu mai multă experiență de viață. Pur și simplu, nu era genul de aventurier. Navigase și el o perioadă, câteva voiaje le făcuseră chiar împreună, dar își dorise mereu să îl aștepte cineva acasă. Să știe pentru ce înfrunta vitregiile mării, să aibă un scop al sacrificiilor sale, prin asta înțelegând să asigure traiul unei familii iubitoare. Și o vreme crezuse că se putea numi un om fericit. Sophie pozase în soția ideală. Avea grijă de cămin în absența lui, îl aștepta cu brațele deschise la întoarcere și îi oferea sex mai de calitate decât i-ar fi oferit prostituatele din porturi. Asta până într-o zi. O zi în care se întorsese mai devreme din cauza unor schimbări la companie și tot echipajul fusese adus de urgență cu avionul de la Lisabona.

De la acea zi trecuseră trei ani, iar Jean-Paul nu mai era același. Mai navigase după divorț, dar mai mult ca să uite, fără a mai fi atras de meseria lui. Așa că, la sfârșitul contractului, își găsisse un post de funcționar la o companie maritimă de shipping. Un post cald, cu program fix, fără prea mari beneficii materiale, dar și fără bătaie de cap.

De-atunci, viața lui se scurgea lin și monoton ca pe apele unui râu, fără furtuni, tangaje sau zgomotul

asurzitor al motoarelor Diesel. Doar Maurice reușea să îl mai rupă din letargica sa existență atunci când se întorcea din călătorii. Își făcuse un obicei din a se prezenta la el acasă chiar în ziua debarcării, punându-se pe băut și povești marinărești, apoi îl căra cu forța prin cluburi la agățat, sfârșind deseori beți în vreun bordel. Deși unul arăta mai mult ursuz și mofturos, iar celălalt exuberant și euforic, lumea i-ar fi crezut frați la cât de bine se completeau unul cu altul.

Așa se face că Maurice putea fi asemuit cu o pată de culoare aruncată neglijent pe tabloul în tonuri de gri al cărui artist era Jean-Paul de o vreme încoace. Vara era pe sfârșite, unul avea să plece în noi aventuri, pe când celălalt avea să revină la obișnuita și anosta sa hibernare. Mai aveau o noapte la dispoziție și iată că unul ținea morțiș să o strice cu morala.

— Nu știi dacă ai sesizat, făcu tânărul, aplecându-se spre urechea amicului, ce *bunăciune* s-a așezat la capătul barului. Și ție ți s-a năzărit să plecăm? Tocmai acum, când încep să apară fetele?

Într-adevăr, după ce colindaseră pe la câteva cârciumi sordide, frecventate cu predilecție de marinari și de femei ușoare, nimeriseră în club la ora când tocmai începea să se încingă atmosfera.

Jean-Paul privi discret pe sub sprâncene în lungul tejghelei. La capătul opus descoperi un grup de cinci fete puse pe băut și distracție, cu excepția uneia, care arăta la fel de abătută ca și el. Presupuse că ea era „bunăciunea”, fiindcă, în comparație cu celelalte, frumusețea ei ieșea cu mult în evidență.

Purta o rochiță neagră, simplă, mulată pe un trup zvelt, dar cu sâni extrem de generoși, ce lăsa la vedere trei sferturi din pulpa unui picior de gazelă. Părul negru ca tăciunele, cu reflexe albastrui, îi cădea bogat peste umeri, în onduleuri artistic ciufulite. Trăsăturile fine ale chipului erau completate de o gură cu buze cărnoase și roșii care puteau ușor stârni imaginația bărbaților. Sprâncenele însă păstrau o încruntătură ciudată, total nepotrivită cu ambientul, ca și cum îi displăcea să fie acolo în acel moment. De altfel, discordanța era cu atât mai evidențiată de restul însoțitoarelor sale, care se străduiau să-i facă pe plac, plasând-o în centrul atenției.

Tânăra, ce nu părea cu mult trecută de douăzeci de ani, dădu brusc peste cap unul din shoturile din fața lor, apoi imediat și pe al doilea, spre satisfacția celorlalte. Jean-Paul interpretează gestul ca pe o dorință de a se îmbăta rapid și eficient, dar nu din bună dispoziție, cât dintr-un necaz. Maurice observase și el întreaga scenă, întorcându-se către prietenul său cu un rânjet tâmp:

— Așa te vreau, păpușă mică. Hai că în curând te bagi pe ea.

Celălalt îl privi apatic:

— De ce nu te bagi tu? Mă arunci pe mine la înaintare?

— Oricât de bestial arată, știi că eu am o slăbiciune pentru blonde. În plus, aveți amândoi niște mutre în seara asta că vă potriviți de minune, și râse cu poftă, stârnind, în sfârșit, zâmbetul însoțitorului său.

Acesta din urmă sorbi ușor din pahar, aruncând o nouă ocheadă tinerei. Își recunoscuse că rar mai văzuse o asemenea frumusețe, o combinație reușită de tipă rasată și provocatoare în același timp. Ceva în atitudinea ei sugera că nu putea fi agățată cu mitocăniile că riscai imediat un dos de palmă peste ochi. Dar și că, odată ajunsă în pat, îți trebuia o sculă zdravănă să satisfaci o femeie atât de focoasă ca ea. Dacă la partea cu agățatul Jean-Paul nu își făcea griji că n-ar fi găsit un subiect de conversație inteligent, la capitolul sex exista o mare problemă.

De fapt, problemele erectile apăruseră după divorț. Se întâmplase nu o dată, ci de mai multe ori și cu femei diferite, să constate că nu i se mai întârea la fel de prompt ca înainte. Și dacă reușea, nu îl ținea suficient de mult ca și partenera să aibă orgasm, apoi se culca imediat după ejaculare.

Îngrijorat, îi mărturisise lui Maurice ce i se întâmpla, dar acesta – nimic surprinzător – luase totul în râs, argumentând că femeia nu fusese destul de bună să-l țină întărit. În disperare de cauză, ajunsese să consulte un medic, presupunând că avea probleme cu prostata. Dar controlul și analizele dovediră că era perfect sănătos.

Diagnosticul final arăta că disfuncțiile erau pe fond psihologic, ceea ce suna destul de plauzibil. Jean-Paul trebuia să admită că suferise enorm din cauza lui Sophie, dar nu pentru ea ca femeie, cât fiindcă i se ruinaseră toate visele pe care și le făcuse. Da, probabil asta era cauza, își pierduse încrederea în femei și într-un viitor alături de vreuna.